

[Udenrigsministeren.]

stolen føler, den har kompetence, eller føler, den ikke har kompetence. Man kan selvfølgelig godt vælge den udvej, som fru Nathalie Lind pegede på: hvorfor dog lægge et princip? Hvorfor man skal gøre det nu, det har jeg svaret på, fordi det er den første sag, det er altid meget godt at tage princippet dér, men det, fru Nathalie Lind sagde, var: hvorfor dog ikke fra sag til sag afgøre, om man vil spørge domstolen, om den har kompetence, hvorfor ikke fra sag til sag afgøre, om det lige er denne, vi skal bruge til at få det at vide? Hvorfor ikke – hvis jeg må bruge det udtryk, uden at der ligger noget forkert i det – lade denne konkrete sag, om jeg så må sige, passere igennem? Så kan man jo altid ved en senere lejlighed få klaret principsspørgsmålet?

Deroverfor vil jeg gerne sige, at det her drejer sig om en i enstemighed gennemført lovgivning i dette ting. Jeg kunne tænke mig, nogle af tingets medlemmer ville sige: regeringen har været en dårlig advokat for tinget i denne sag, for man har uden at undersøge, om domstolen er kompetent, ladet denne sag gå videre til domstolen, og det mener jeg over for tinget ville være betænkeligt, dér kunne man komme og sige til regeringen: I har rådet jeres klient – i dette tilfælde folketinget, som enstemmigt har vedtaget denne lovgivning – dårligt ved ikke først at få klaret det principielle spørgsmål om kompetencen.

Men når det er sagt, vil jeg også føje det eneste til, som jeg kan se må være den logiske tilføjelse til det, jeg har sagt: hvis klienten, i dette tilfælde folketinget – hvordan det så kan finde udtryk her i dag, det ved jeg ikke, men jeg kan da lytte i de kvarter, der nu kommer herefter – giver udtryk for, at man ikke ønsker, at der skal tages en principafgørelse på denne sag, så må regeringen da tage det til efterretning. Jeg kan ikke se, der er anden vej ud. Enten må man fastholde, at her har vi første gang en sag for menneskerettighedsdomstolen. Lad os benytte den til at få at vide, om domstolen føler sig kompetent eller ikke. Det er den ene udvej, det er den, regeringen har lagt op til. Eller også siger man: det kan vi få at vide ved en anden lejlighed, det skal ikke lige være denne sag, der er princip- og prøvesagen. Hvis det er indstillingen i tinget, så er det da klart, at en fornuftig regering i en sag af den art da kun har én ting at gøre, og det er at

sige: ja men så ekspederer vi den indstilling. Det vil jeg gerne sige så klart, som jeg kan.

Derimod må jeg tilstå, at jeg ikke finder hr. Kjørulff-Schmidts dagsorden særlig lykkelig. Den taler om, at man har ændret stilling siden 1962, og den taler om klager sådan i al almindelighed. Jeg ville mene, det var en meget ulykkelig dagsorden at få vedtaget, men jeg vil jo egentlig også gå ud fra, at efter de bemærkninger, jeg har givet her, skulle det heller ikke være nødvendigt at vedtage denne dagsorden, for det er klart, at hvis vi får udtryk for, at et flertal i denne sal ikke ønsker, at vi skal undersøge dette kompetencespørgsmål med denne sag som grundlag, så bliver det ikke undersøgt med denne sag som grundlag. Jeg kan ikke se, der er andet svar at give.

Så blot til hr. Lembourn: vi er ikke tilhængere af, som hr. Lembourn også ved, at trække vores bidrag til UNESCO tilbage nu. Jeg har dybt beklaget nogle gange i dag, hvad der sker i særorganisationerne; vi udvandrede for nylig fra konferencen i UNESCO om massemedier sammen med Norge, fordi vi syntes, det var for urimeligt, hvad der skete, men det er en så alvorlig ting at trække sit bidrag ud, at vi i hvert fald ikke i dette øjeblik er indstillet på at gøre det.

Så kan jeg svare hr. Maigaard meget kort. Hr. Maigaard spurgte, om jeg var enig med det, hr. Guldborg havde givet udtryk for i Europa-Parlamentet over for Gladwinbetænkningen, og bad om et klart svar. Svaret er nej. Det staves n-e-j.

(Kort bemærkning).

Arne Christiansen (V):

Det er udenrigsministerens svar til hr. Guldborg vedrørende det rådgivende udvalg med hensyn til humanitær bistand, der kalder mig på talerstolen. Jeg forstår ikke helt udenrigsministerens tilfredshed med dette udvalg og dette udvalgs uvildighed. Jeg mener for det første, at som situationen har udviklet sig, har det overflødiggjort sig selv, men jeg vil gerne oplyse, at en række af de organisationer, fra hvilke disse rådgivere er hentet, umiddelbart efter at Portugal i henhold til aftalen havde forladt Angola, stod som medarrangør af et stort solidaritetsmøde her i København. Vi kan finde disse organisationer blandt arrangørerne; jeg skal ikke remse dem alle op, men jeg vil gerne nævne én, som i hvert fald har overrasket mig. Det er det,